

4.Sartori, G., Ce facem cu străinii? Pluralism vs. Multiculturalism, Humanitas, București, 2007.

5. <http://www.zf.ro/multiculturalism-vs-interculturalism>

6. <http://www.capital.ro/semnal-de-alarma-criza-sociala-din-europa-tot-mai-profunda-176645.html>

PROGRESUL TEHNICO- ȘTIINȚIFIC ȘI CALITATEA EDUCAȚIEI

Carabet Natalia, dr., conferențiar universitar,
UPS „Ion Creangă”, din Chișinău

Summary: Article addresses the issue of education quality assurance through scientific and technical progress through modernization of formal, non-formal children. It emphasizes the need to form modern man under modern education tailored to the needs of modern society.

Cuvinte - cheie: progres, calitate, dezvoltare, dependență, influență.

Progresul tehnico-științific reprezintă posibilitățile de bază pentru saltul economic al fiecărei națiuni, care conduce (după sine) spre schimbări și îmbunătățiri în domeniile vieții sociale, culturale, morale, sporind calitatea vieții și educației [2]. Problema supraviețuirii omului actual devine tot mai frecvent abordată în literatura filosofică și științifică. Este discutat faptul că educația, cultura contemporană depind în mare parte de progresul tehnico - științific, fiind puternic determinat raportul omului cu știința și tehnologia, fapt ce dă naștere unei realități noi, artificiale, care determină viața și necesită noi forțe în lupta pentru existență. Astăzi este evident fenomenul când tehnologiile performante devin acea forță imensă care influențează nu doar domeniul de activitate al oamenilor, dar și stilul de gândire, idealurile și sistemul valorilor în societate. Se constată o abolire a hotarelor tradiționale dintre știință și tehnică- știința se technicizează, iar tehnica se științific [3]. Aname rezultatul acestei transformări și amplifică influența tehnologiilor asupra sociumului. Totodată, se observă o micșorare esențială a posibilităților unui control adecvat al dezvoltării acestora atât din partea comunității, cât și din partea organelor statale.

Problema supraviețuirii omului actual devine tot mai frecvent abordată în literatura filosofică și științifică [4]. Este discutat faptul că educația, cultura contemporană, depinde în mare parte de progresul tehnico - științific, fiind puternic determinat raportul omului cu știința și tehnologia,

fapt ce dă naștere unei realități noi, artificiale, care determină viața și necesită noi forțe în lupta pentru existență. Astăzi este evident fenomenul când tehnologiile performante devin cea forță imensă, care influențează nu doar domeniul de activitate al oamenilor, dar și stilul de gândire, idealurile și sistemul valorilor în societate. Se constată o abolire a hotarelor tradiționale dintre știință și tehnică – știința se tehnicizează, iar tehnica se scientifică. Anume rezultatul acestei transformări și amplifică influența tehnologiilor asupra sociumului. Totodată, se observă o micșorare esențială a posibilităților unui control adecvat al dezvoltării acestora atât din partea comunității, cât și din partea organelor statale. Procesul inovațional (propriu progresului tehnico - științific, ca rezultat al acestuia) [2], reprezintă un proces complex de introducere permanentă a noutăților în viața științifică, culturală, economică, de generare și implementare a noilor idei, care se concretizează în procese, produse, lucrări, servicii destinate vieții. Accelerarea cordială a progresului tehnico-științific este o problemă de importanță majoră. Numai pe baza lui se poate asigura lansarea de mai departe a științei și educației, ce poate contribui la dezvoltarea vieții tuturor actorilor sociali.

Progresul tehnico - științific se desfășoară în două condiționate reciproce [5]:

- pe cale de **evoluție tehnică**, ceea ce înseamnă o dezvoltare lentă, fără schimbări radicale în fundamentul științific și tehnic;

- în formă **revoluționară**, în urma căreia apar principial noi tipuri de tehnică și tehnologii ca rezultat al revoluției tehnico-științifice, care are o mare influență la dezvoltarea forțelor de producție. Conținutul revoluției tehnico-științifice se reflectă prin:

- creșterea radicală a rolului științei în societate, transformarea ei nemijlocit în forță de producție;

- prin schimbări radicale în tehnică, în aplicarea unor tehnologii și izvoare de energie de principiu noi;

- automatizare complexă, dezvoltarea ciberneticii și perfecționarea în baza lor a metodelor de organizare a producției, muncii și dirijării.

Academicianul Kopi Kycyku [1] menționează că, în ultimele decenii, lumea a fost profund schimbată din cauza globalizării și a aplicațiilor industriale, a progresului științific și tehnic. Globalizarea indică progresul tehnic și creșterea fluxurilor internaționale în diversele domenii, precum și tendința de a se integra și de a fi din ce în ce mai interdependente. Toate acestea au repercusiuni asupra instituțiilor publice, educaționale, științifice și culturale implicate, care se îndreaptă spre uniformizare. Globalizarea tehnologică [5] a făcut primul său pas odată cu dezvoltarea extraordinară a

high tech, care reprezintă ansamblul aplicărilor cunoștințelor științifice realizate în ultimii patruzeci de ani.

Noile tehnologii pun în aplicare noi relații economice sub aspect calitativ, care sunt îndreptate spre economisirea resurselor, spre individualizarea și specializarea a ceea ce se produce și ce se consumă [2]. Rezultatul total (comun) al noilor relații intersectează nu atât axa cheltuielilor, cât trece prin osia efectului majorându-se de la implementarea acestora.

Reacția în lanț are drept consecință păstrarea tuturor tipurilor de resurse. Creșterea rolului consumatorului atrage după sine realizarea complexului de măsuri de ordin gestional și organizatoric la nivel de întreprindere cu caracter de marketing (consolidarea relației de cercetare științifică și a celei de experiment în construcție pe de o parte și a activității industriale cu politica de desfacere, relevarea anticipată și evaluarea posibilităților consumatorilor, orientarea spre satisfacerea unor cerințe specifice înguste).

Implementarea noilor tehnologii contribuie la dezvoltarea relațiilor economice internaționale [2]. Se schimbă caracterul deja format al pieții mondiale de mărfuri, deoarece cele mai noi mecanisme de automatizare privează țările în curs de dezvoltare în cazul mai multor tipuri de activitate economică, numărul acestora fiind în creștere, de un șir de avantaje, vizând existența unei forțe ieftine de muncă în proporții considerabile, fapt ce influențează stimulatorii principali pentru atragerea de capital. Acestea se deplasează de la o economisire bazată pe consum de muncă spre o economisire a cheltuielilor care se află în legătură directă cu standarde mult mai joase pentru ecologia și securitatea muncii [2], anume aici pun accentul țările în curs de dezvoltare în procesul industrializării economiilor naționale. Pe lângă exportul de bunuri și capital, țările industrializate fac tot mai mult uz de exportul informației și serviciilor tehnico-științifice în calitate de "armă" cu o mare putere de acțiune pentru consolidarea și extinderea propriilor poziții pe piața mondială.

Societatea contemporană este societatea care privește spre viitor cu îngrijorare dar și fermitate. Copiii, tinerii de azi sînt foarte flexibili, deschiși ca nimeni altul spre schimbare, deci, școala modern nu poate bate pasul pe loc, dincontra, trebuie să fie un model de integrare în comunitate la nivel social, profesional, competitive. Progresul tehnico- științific trebuie să fie parte din educație, doar astfel asigurînd calitatea acesteia dar și calitatea vieții în general. Progresul tehnico- științific, ca parte a procesului de educație, aduce un șir e avantaje elevilor, ca spre exemplu- se stimulează capacitățile de învățare inovatoare, adaptabilă la condiții de schimbare socială rapidă; creșterea randamentul însușirii coerente a cunoștințelor prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor; se instalează climatului de

autodepășire, competitivitate; se conștientizează faptul că noțiunile învățate își vor găsi ulterior utilitatea; se asigură un feed-back permanent, profesorul având posibilitatea de a reprojeta activitatea în funcție de secvența anterioară; perspectiva relațională este îmbunătățită prin stabilirea unei relații umane și sociale între educat și educator.

Cu toate acestea, avem în vedere un șir de dezavantaje- folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice, de calcul și de investigare a realității; individualizarea excesivă a învățării duce la negarea dialogului profesor – elev; utilizarea la întâmplare a calculatorului, fără un scop precis în timpul orelor poate provoca plictiseala, monotonie; costurile ridicate ale tehnologiei de ultimă oră ceea ce constituie un impediment pentru o bună parte a populației României și este accesibilă persoanelor cu o situație financiară bună.

Tot din aceste perspective trebuie să fie privită și calitatea educației. Or, nu este calitatea un sistem de învățământ ce produce persoane performante pentru piața muncii și pentru viață? Educația de calitate este un drept a fiecărui copil/ elev/ adult. Noi considerăm că educația de calitate trebuie să fie asigurată la nivel de atitudini/valori, mai mult- acest proces trebuie să decurgă paralel cu educația în familie, sau să pornească în familie, fiind susținută de instituțiile de educație. Când vorbim de educație de calitate ne referim și la calitatea informației: acurată, corectă, actuală. Când vorbim despre calitatea abilităților care compun competența e mai greu. Aici avem nevoie de multă, multă practică și de standarde cât mai apropiate de ceea ce se întâmplă într-o profesie/meserie, precum și de accent pe ceea ce ține de competențele transversale (comunicarea, logica și gândirea, a învăța să înveți, dezvoltarea personală, creativitatea etc).

Concluzii: De mii de ani ne străduim, ca umanitate, să găsim o modalitate de educație cât mai bună, pentru că vrem ca generația ce vine după noi să aibă o viață bună. În școală și în educație umanitatea ar trebui să pună tot ce are mai bun: suflet, resurse, pasiune, grijă, pășare etc, pentru că este cel mai frumos și important cadou (pe lângă cel genetic) pe care ni-l putem face nouă înșine. Dacă toți cei implicați în educație dau ce au ei mai bun în fiecare ocazie de învățare, atunci și rezultatul este pe măsură – cel mai bun posibil. Și se va vedea imediat în comportamentul respectuos pe stradă, în mijloacele de transport în comun, în spațiile publice, se va vedea în mediul profesional, se va vedea în modul în care ne decorăm nu doar casele ci, mai ales, interiorul ființei.

Bibliografie:

1. Bernat, E., Calitatea în educație, București, 2006

2. Manual de evaluare internă, elaborate în cadrul proiectului Strategic co-finanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane, 2013
3. Militaru, C., Managementul calității, manual de studio individual, București, 2003
4. Pascu, E., Noțiuni privind calitatea serviciilor și proceselor, București, 2010
5. Maxim E., Calitatea și managementul calității, iași, 2008
6. Paraschivescu, A., Managementul calității, București, 2012

NARAȚIUNE ȘI SIMBOL ÎN INTERPRETĂRILE GRAFICE ALE „POVEȘTII LUI ALIMAN” ÎN PRELUCRAREA LUI GRIGORE BOTEZATU

Rocaciuc Victoria, doctor în studiul artelor,
conferențiar cercetător, Institutul Patrimoniului
Cultural al Academiei de Științe a Moldovei

În lucrarea de față vom încerca să pătrundem în esența textului și a graficii de carte, elaborând un studiu de caz pe baza *Poveștii lui Aliman, feciorul lui Verde-Împărat* în prelucrarea lui Grigore Botezatu. Povestea amintită, așa cum se obișnuiește în cazul unor opere literare, a cunoscut mai multe ediții, cu diverse concepții de grafică și design poligrafic.

Numele de „Aliman” semnifică în sine ideea de „apă adâncă” [1]. În traduceri pe care le oferă diferite limbi, cuvântul apare cu sensul de „necaz, belea, primejdie”, „tâlhar”, „blestem”. Iar în felul acesta și numele protagonistului poveștii sugerează, cel puțin, două narațiuni aparte.

De fapt, sacrificiul și trădarea sunt descrise în subiectele mai multor povești. Este posibil ca *Loștrița* lui Vasile Voiculescu să fi servit drept sursă și pentru Grigore Botezatu sau ca fiecare autor să fi urmat în textul său conotațiile oferite de etimologia numelui (*apă adâncă* la Voiculescu; *necaz, primejdie* la Botezatu). Observăm totuși o legătură iconografică în una din ilustrațiile lui Filimon Hămuraru și Victor Ivanov între cele două povești, care, au reprezentat personajele într-o îmbrățișare de frați (a se vedea la: Ivanov, Hămuraru și Childescu), cu capurile rezemate pe umerii personajului din mijloc (Ivanov, Hămuraru). O asemenea triadă a personajelor, trei ipostaze ale omului, trei stări spirituale, trei încercări în